

Wot tajkich płodow ryczi tež dženſa ſwjaty Pawoł: Kotryž ſymjo dawa rošſywarjej, tón tež budže khlěb dawacž k jědži a pſchiſporjecž waſche ſymjo a dacž roſcž te płody waſcheje prawdoſcže, ſo ſo we wſchěm wobohacžicže ke wſchej wutrobnej ſwěrnosczi.

Moji lubowani! wulke wězy čini Bóh tam wonkach na wſchěch ſwojich ſtworjenjach, tež na naſchich polach, luſkach a ſahrodach, — wjetſche čini na naſchich wutrobach. Derje nam Knješ Jeſuſ pokaſuje ptacžki pod njebjěſami w jich wjeſełosczi, lilije na polu w jich rjanej kraſnoſczi, ale k nam čłowjekam, k nam kſchescžijanam praji: „Njejſcže dha wy wjele wjazn, dnyžli wone“ (Mat. 6, 26)?

Njehacže-li nětk, moji lubowani, ſami lutzn njeplódni ſtač, hdžež ſo wſchitko k Božej čzeſczi ſeleni a kčěje, dha wužiwajcže prawje k ſwojej ſbóžnoſczi Bože drohe ſłowo a čzińcže ſwěru tež ſa duchomne Bože polo we waſchich wutrobach, ſchtož ſcže ſemſkemu winojczi a ſchtož waſ dženſniſcha njedzela wuczi: Rogate! proſcže! Hamjeń.

Na Bože ſtpicje.

Ta hnada naſcheho Knjeſa Jeſom Khrysta a ta luboſcž Boža a tón doſtať teho ſwjateho Ducha budž ſ wami wſchitkimi! Hamjeń.

Dženſa ſwjeczimn wjeſełn ſwjedzeń k čzeſczi kraſneho horjeſpicža naſcheho Knjeſa Jeſuſa do njebjěſ, kiž je ſo ſtało na ſchtyrzhnym dnju po jeho horjeſtaču. Dawno prjedy bě jo tón Knješ ſwojim wučomnikam pſchipowjedał. Hižom k Nikodemej bě rjeł: „Nichtón njeſtupi do njebjěſ, khibi tón, kotryž ſ njebjěſ dele pſchiſchoł je, tón čłowſki Syn, kiž we njebjěſach je“ (Jan. 3, 13). A druhi raſ, hdnyž lud jeho ſłowa njebě ſroſymil a ſami jeho wučomnizn na jeho twjerdu rycž mórcžachu, džeſche wón: „Bohórſchi to waſ? kať dha budže, hdnyž budžecže widžecž